

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. χρ. 10

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΝΑ

λοιπὸν ποὺ εἶχαν ἄδικο ὅσοι φωνάζανε πὼς ὁ Ράλλης δὲν εἶταν ἄξιος ν' ἀρχηγέψει στὸ Ντελγιαννικὸ κόμμα. Ὁ, τι καὶ νὰ λέγανε, ὁ Ράλλης τοὺς ἀποστόμωσε, γιατί' ἔδωκε τίς ἐξετάσεις του τὴν περασμένη Δευτέρα μέσα στὴ Βουλὴ καὶ πέτυχε πανηγυρικά. Κι ἀναδείχθηκε ἄξιος διάδοχος τοῦ μακαρίτη κ' εἶται τὸ Ντελγιαννικὸ κόμμα, ποὺ ἴσαμε προχτές, λέγανε, εἶταν ἀκέφαλο, βρῆκε τὸν ἀξιώτατο ἀρχηγό του.

Ὁ Θεοτόκης, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καλὰ φέρονται. Κι ἂ δὲ φαινότανε καὶ πάλι λίγο Τραβιάτας νὰ υποχωρήσει στὴν πέμπτῃ ἐνστάση ἀπαρτίας, θὰ φερνότανε ἀκόμα καλύτερα. Ἐπρεπε νὰ μείνει στὴ θέσῃ του νὰ περιμένει καὶ τὴν ἑκατοστή ἐνστάση καὶ τότε μόνο νὰ σηκωθεί καὶ νὰ πῇ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψει μὲ τέτια Βουλὴ. Ἀ φερνόταν εἶσαι, ποῦ τὸ ἀπο-

δὲ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ στὶς παρίες οἱ χωριάτες εἶτανε συνηθισμένοι νὰ τὸν βλέπουνε καὶ τὸν ὑπόφερναν ὡς ἀνὰ καλὸ ἀνὰ πόρεχτο. Μονάχα ὁ Ντίκης δ' Ἀφέντης εἶχε κάποια ἐπίδραση πάνω του. Ὁ Μοργκάτς δὲν εἶχε καμιά ὁμοιότητα μὲ τὸ σύντροφό του· τοῦχανε δώσει αὐτὸ τὸνομα ἄδικα, γιατί δὲν ἐπαίξε τὰ μάτια, ὅπως θέλει τὸ παρατσούκλι νὰ πῇ, μὰ στὴ Ρουσία παίρνουνε τέτοιον κατήφορο στὰ παραδόγματα, ποὺ πολλὲς φορές κολλᾶνε σ' ἀνθρώπους ὅποια τύχει κι' ἂς μὴν ἔχουνε καὶ καμιά σκέψη.

Ὅσο κι' ἂν πᾶσκισα, ρωτῶντας, νὰ μάθω τὰ περασμένα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πολλὲς ἐποχές ἀπὸ τὴ ζωὴ του μοῦ μέινανε τέλεια ἄγνωρες, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ οἱ πατριῶτες του ἀκόμα δὲ θὰ ξέρουνε περισσότερ' ἀπὸ μένα. Ἐμαθα πὼς εἶτανε μιὰ φορὰ ἀμαξᾶς σὲ μιὰ γριὰ κυρία καὶ πὼς μιὰ μέρα τῷχε σκάσει μαζί μὲ τ' ἀμαξί.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ γνωρίσῃ τὰ βᾶσανα τῆς πλανούμενης ζωῆς καὶ σὲνα χρόνο γύρισε κ' ἔπεσε στὰ γόνατα τῆς κυρᾶς του. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια παραδειγματικῆς ζωῆς τὸ σφάλμα του λησμο ἤθηκε κι' ὄχι μόνο, μὰ κέρδισε καὶ τὴ συμπάθειαν τῆς γριᾶς ποὺ τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη. Ἀφοῦ πέθανε ἡ κυρά του, βρέθηκε, κανένας δὲν ξερεῖ πὼς

τέλεσσε; Ὅθι νικοῦσε; Ὅχι βέβαια. Μὰ θὰ τὴν ἀπομασκάρευε τὴν Ἀντιπολίτευση καὶ περισσότερο τοὺς σπαθοφόρους Πλατούτσηδες ποὺ δὲ ντραπήκανε νὰ μεταχειριστοῦν ὅλα τὰ ὄχι παληκαρίσια μέσα τῆς κωλοσιεργίας γιὰ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὴ Βουλὴ.

Πολιτικὴ κρίση, λέει, ἔχουμε. Μὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μιλάει πᾶ κανεὶς στὸν τόπο μας γιὰ πολιτικά; Πρέπει αὐτὴ τὴ φορὰ ἐξαιρετικὰ οἱ φρόνιμοι Ρωμιοὶ νὰ σφαλοῖξουνε τὸ στόμα τους καὶ νὰ νοῖξουνε τὰ χέρια τους νὰ στεφανώσουνε μ' αὐτὰ τὸ Ἐθνικὸ Καζίνο τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Καὶ τὸ περίφημο Σύνταγμα τους ἂς τὸ δέσουνε στὴν οὐρὰ κανενὸς ψωρόσκυλου, ἀφοῦ οἱ βουλευτὰδες τους τὸ καταντήσανε χειρότερο κι' ἀπὸ σκουριασμένο τενεκέ.

Διάλυση Βουλῆς ἔχουμε, μὰ γλήγορα θὰν τὸ δεῖτε νᾶχουμε καὶ διάλυση Ἐθνους, γιατί μιὰ τέτια κωμωδία, ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία παίζεται, ἀδύνατο νὰ βαστάξει αἰώνια.

ΕΝΑΣ

Παπαγάλλος μπορεῖ ἀξιόλογα (λέει πολὺ σωστὰ τὸ «Νέο Ἄστυ») νάντικαταστήσει ὅλους τοὺς βουλευτὰδες ποὺ δὲν κάνανε ἄλλη δουλιὰ στὴ Βουλὴ, καθὼς ἀποδείχτηκε στὴ συνεδρία τῆς περασμένης Δευτέρας, παρὰ νὰ φέρουν ἀένσταση ἀπαρτίας.

Ὁ Παπαγάλλος αὐτός, λέει, νὰ στηθεῖ ἀντικρὺ στὸ Προεδρεῖο καὶ νὰ γίνεταί κάθε μέρα ἡ ἀκόλουθη σκηνή.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.—Κύριε πρόεδρε, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

(Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος. Ἡ Βουλὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Ἐπιλαμβανόμεθα τῆς συζήτησεως τῶν νομοσχεδίων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπαγγελόμεθα ὅτι θὰ σχηματίσωμεν στρατόν.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.—Κύριε πρόεδρε, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

(Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος. Ἡ Βουλὴ ἐν ἀπαρτίᾳ).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Συζητοῦμεν περὶ Μακεδονίας.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.—Κύριε πρόεδρε, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

(Ἀναγινώσκεται κτλ.)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Συζητοῦμεν νόμον περὶ ἐκ-

γίνηκ' αὐτό, λεύτερος ἀπὸ τὴ δουλιὰ καὶ τὸν γράφανε στὸν κατάλογο τῶ χωριάτωνε σὰ γεωργό. Ρίχτηκε στὸ ἔμποριο καὶ κατάρφεσε σὲ λίγον καιρὸ νὰ συνάξῃ κάποιο βιό. Εἶναι μετρημένος ἀνθρώπος, ποὺ ὅ, τι κάμῃ θὰ τὸ ὑπολογίσῃ καλὰ πρῶτα, εἶσαι ποὺ νὰ γυρίξῃ πάντα στὸ συμφέρον του. Εἶναι προσηχτικός καὶ τολμηρὸς σὰν τὴν ἀλουπού, πολυλογᾶς σὰ γριούλα, δὲν τοῦ παραπέφτει ποτε λόγος καὶ ἀναγκάζει τοὺς ἄλλους νὰ μοιολήσουνε τὸ πούθεναν νὰ κρύψουν. Δὲν περιγελάει τοὺς παλαβοὺς ὅπως κάνουνε τόσοι ἄλλοι· οἱ λεπτὲς καὶ διαπεραστικὲς του ματιές ξέρουνε νὰ βλέπουν ὅλα, δίχως νὰ τὸ δείχνουνε. Μὲ δυὸ λέξεις· εἶν' ἕνας σωστὸς παρατηρητής.

ὄντας καταπιάνεται μιὰ δουλιὰ, τὸν φοβᾶσαι μὴ χάσῃ, ὥστόσο τὴν κυβερνάει τόσο πιδέξια ποὺ στὸ τέλος κερδίζει καὶ μὲ τὸ παραπάνου. Εἶν' εὐτυχιμένος, μὰ πιστεύει στὰ σημαδιακά καὶ στὰ μάγια. Δὲν τὸν σκοτίζει, ποὺ δὲν τὸν πολυαγαπάνε στὸ χωριό. Φχαριστιέται σὲ μιὰν ἐχτίμησιν. Ἐχεῖ ἕνα παιδί μονάκριβο ποὺ τὸ ἀνατρέφει ὁ ἴδιος.

—Γιὸς τοῦ πατέρα! Ἀπαράλλαχτος! λένε οἱ γέροντοι, ὅταν τὰ βράδια καθισμένοι μπρὸς στὰ σπίντια τους μιλᾶν γιὰ τοῦτα-κεῖνα.

Ὁ Γιάκας ὁ Τούρκος κι' ὁ ἀργολάβος δὲν εἶ-

τελέσεως σχεδίου Ἀστικοῦ Κώδικος, μεταρρυθμίσιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, σχέδιον νέου Ποιν. Νόμου, νόμους πρὸς προστασίαν τῶν ἐργατῶν.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.—Κύριε πρόεδρε, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία, παρτία, ἀρτία, ρτία, α, α...

Ἐνας τέτιος Παπαγάλλος δὲ θάβλαφτε τόσο τὸ ἔθνος ὅσο τὸ βλάφτουν οἱ διακόσοι τόσοι κοινοβουλευτικοὶ λύκοι μας.

ΚΕΙΝΟ

ποὺ δὲν τὸ κατάφερε νὰ κάνει ἡ Βουλὴ, νὰν τὸ κάνει μεθαύριο στὶς ἐκλογές ὁ Λαὸς, κι' ὅπου δεῖ τὴν κάλπη ἀξιωματικοῦ νὰν τὴ γιομίσει μαῦρα.

Αὐτὸ δὲν τὸ λέμ' ἐμεῖς· τὸ εἶπανε δυὸ τρεῖς φημερίδες. Ἐμεῖς μοναχὰ ποὺ τὸ γράφουμε—καὶ γράφοντάς το ρωτᾶμε μὲ σεβασμὸ καὶ νῆες ποὺ τὸ φανταστήκανε.

—Πῶς ζητᾶτε εἴσαι μονομιάς νὰ ζυπνήσῃ ὁ Λαὸς καὶ νὰ νιώσῃ τὴν καταντία του; Μήπως σῆς οἱ ἴδιες οἱ φημερίδες τόσα χρόνια δὲν τὸν ποτίζετε τὸ κομματικὸ χάσις καὶ δὲν τὸν ἀποκουτίζετε;

Κι' αὐριο, ὅπως καὶ χτές, πρῶτωπα θὰ ψηφίσει ὁ Λαὸς κι' ὄχι ἰδέες. Γιὰ ἰδέα ποτε δὲν τοῦ μιλᾶτε παρὰ μοναχὰ γιὰ κόμμα. Καὶ νὰ ξέρετε καὶ τᾶλλο, μὴν τοὺς παραφουρρίζετε τοὺς ἀξιωματικούς μας μήπως καὶ τὸ βαρύνουν πείσμα καὶ κατεβῶνε μεθαύριο ὅλοι στὶς ἐκλογές! Καὶ τότε τὰ κουβεντιάζουμε. Ἀντὶς εἴκοσι τριάντα, μπορεῖ ὁ Λαὸς νὰ στείλῃ στὴ Βουλὴ ὅλο ἀξιωματικούς, καὶ τοὺς διακόσους τόσοις βουλευτὰδες του.

ΚΑΙ

κάτι ποὺ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ γίνῃ. Ἀς ποῦμε πὼς πιτυχαίνει μεθαύριο, ποὺ θὰ πιτύχει, στὶς ἐκλογές ὁ κ. Δεγλερὲς καὶ πὼς πιτυχαίνουνε κι' ἄλλοι ἑκατὸ ἢ ἑκατὸ πέννηντα ἀξιωματικοί. Ἀς ποῦμε, πὼς ὁ κ. Δεγλερὲς ἢ ὁ κ. Κυρίκος ἢ ὁ κ. Κυρίκος ἢ ὁ κ. ὁποιοσδήποτε ἀξιωματικὸς σχηματίζει Ὑπουργεῖο, κι' ἀφοῦ θᾶχει τὴν πλειοψηφία ὑποβάλλῃ νομοσχέδιο καὶ ζητᾶει νὰποκλειστοῦν ἀπὸ τὴ Βουλὴ ὅσοι δὲν εἶναι ἀξιωματικοί. Ἀφοῦ τόσα παράξενα γίνονται στὴν εὐτυχιμένη χώρα μας, θαρρεῖτε γιὰ δύσκολο νὰ γίνῃ κι' αὐτό, ποὺ εἶναι δὲ καὶ φυσικώτατο;

τὴν καὶ τόσο ἄξιοι νὰν τοὺς προσέξῃς. Τὸν πρῶτον λέγανε Ὁδραῖο γικτ' εἶτανε ἡ μάνα του τέτοια. Εἶταν ἀρτίστας, μὰ ἡ χρεια τὸν ἔκανε νὰ δουλέψῃ σὲ μιὰ φάμπρικα χαρτεῖν.

Ὁ ἀργολάβος θᾶτανε νοικοκυρόπουλο, ὅπως λένε, καὶ εἶχε τὸ ἀποφασιστικὸ ὕψος καὶ τὴ λευτεροτροπία, ποὺ παρατηρᾶτε στοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεως αὐτῆς. Ὁ πιὸ ποὺ σταματοῦσε κι' ὁ πιὸ περιέργος εἶτανε ὁ Ντίκης—Ἀφέντης. Σὰν τὸν παρατήραες ξιππαζόσουνε μὲ τὴ σκληράδα ποὺ ἀπλώνονταν σ' ὅλο του τὸ κορμί. Μιὰ γειὰ Ἡρακλῆ, Ἡρακλῆ λαζεμένον πάνω σὲ μιὰ δρὺ μὲ τὸ τσεκούρι, μὰ σ' αὐτὴ τὴ δρὺ ῥεῖ ζωὴ γιὰ δέκα ἄντρες. Καὶ μὲλο τὸ χοντροκομμένο του ἐξωτερικό, ἔχει τὴ χάρη του, κι' ἴσως ἡ χάρη αὐτὴ νᾶναι ἡ συναίστησιν τῆς δυνάμεως του.

Εἶναι δύσκολο νὰ κρίνῃ κανεὶς, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, ποιὰς τάξεως ἀνθρώπος εἶν' αὐτός. Οὔτε ντερόβης εἶναι, οὔτε κανέναν ἀρχοντας δίχως ἀρχοντιά· μὴν εἶναι νοικοκύρης, συγγραφέας, κάποιο ζαιρετικὸ πλάσμα τέλος πάντων; Μιὰ καλὴ μέρα ἔφτασε στὴν ἐπαρχία κ' εἶπανε τότες πὼς εἶταν ἀπόμαχος ὀντοβόρετς, μὰ τίποτε δὲν εἶδεινε παρόμοιο πράμα. Ἀκόμα δὲν ἤξερε κανένας πὼς ζοῦσε. Δὲν ἔκανε καμιά δουλιὰ κι' ὥστόσο ποτε δὲν τοῦ

ΓΙΑΤΙ

να μὴ γίνοντο οἱ ἐκλογές· μαζί μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες· Τόσο τὸ καλύτερο μάλιστα, ἀφοῦ ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ παρουσιάσουμε στοὺς ξένους ἕνα γλέντι καθαρὰ Ῥωμαϊκὸ, ἃ θέλετε ἀκόμα κ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴ μας ζωὴ, ἀφοῦ ἴσαμε σήμερον μόνο τίς ἐκλογές μας καλλιεργήσαμε μ' ἐπιμέλεια καὶ μόνο γι' αὐτὲς μπορούμε νὰ καμαρώνουμε.

Νὰ κρατήσουμε τὴν προγονικὴ παράδοση μὰ νὰν τῆς δώσουμε καὶ τὴ δική μας χρωματῖα. Πάντα περισσότερο θὰ φιγουράρουμε τοὺς ξένους μεθαύριο ἂν τὸ ἀρχαῖο Πένταθλο τοὺς τὸ παρουσιάσουμε στὸ Στάδιο Ἐξαθλο, χώνοντας σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἐκλογικὴ πάλη.

Οὔτε μπροστὰ λοιπόν, οὔτε ὕστερ' ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες οἱ ἐκλογές, ἀλλὰ μαζί. Αὐτὸ ὑπαγόρευε ὁ ἐθνικὸς μας ἐγωϊσμός.

ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

πολεμήσανε παλληκαρῖσια μέσα στὴ Βουλὴ, καί... μὲ σκέδιο. Κ' ἔτσι ἱκανοποιηθήκανε γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ '97 ποὺ τοὺς τὸν καταλογίζουσε οἱ κακό-γλωσσοι πὼς τὸν κάνανε δίχως σκέδιο.

Ἄμυνα μιὰ φορὰ κι αὐτὴ, κι ἄμυνα πρώτης σειρᾶς, μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς νεώτερης πολέμικης τέχνης. Κρίμα μοναχὰ ποὺ στὴ μάχη τῆς Δευτέρας δὲν παρευρεθήκανε καὶ οἱ πολεμικοὶ ἀνταποκριτὲς τοῦ ξένου τύπου. Θὰ θαμάζανε τοὺς καπετάνιους μας καὶ θὰ γράφανε κανένα καλὸ λόγο γι' αὐτοὺς, ἀφοῦ στὸ '97 μᾶς κατακοροϊδεύανε.

Τὸ εἶπαν καὶ οἱ ἴδιοι, οἱ ἀξιωματικοὶ μας μαθῆς, μὲ τοὺς πηχιάρικοις λόγους τους, πὼς ἢ στὸν πόλεμο κερδῖσαι κανεὶς τὰ γαλόνια του ἢ στὴ Βουλὴ τὸ ἴδιο κάνει. Τώρα τίποτ' ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰρθεῖ στὰ πράματα ὁ Ράλλης νὰ προβιάσει καὶ νὰ παρασημοφορήσει ὅσους ἀντραγαθήσανε στὴ μάχη τῆς Δευτέρας.

Οἱ κ.κ. Δεγλερές καὶ Κηρίκος σίγουρον τὸν ἔχουνε τὸν προβιάσμο. Αὐτοῦ καταντήσαμε.

λείπανε παράδες ἀπ' τὰ χέρια. Δίχως ἔγνοια γιὰ κανένα, ζοῦσε στὴν ἡσυχία του δίνοντας ἀπὸ καμιά φορὰ δρμήνιες, ποὺ πάντα ἀκολουθοῦσαν.

Ἡ ζωὴ του εἴτανε ἀννὴ, ἔπινε πολὺ λίγο, μὰ εἶχε μανία γιὰ τὸ τραγοῦδι.

Μ' ἄλλα λόγια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἴταν μυστήριο. Φαίνονταν νὰ κλεῖνῃ μέσα του μιὰ γιγάντια δύναμη, μὰ ἔμεινε σὲ μιὰν ἀπόλυτὴ ἡσυχία, γιὰτὶ κάποιον κρυφὸ προαίσθημα τοῦλεγε πὼς ἂν δὲ τὴν ἐσυκρατοῦσε, αὐτὴ ἡ δύναμη μπορούσε νὰ συνεπάρῃ ὅ,τι ἔβρισκε, ἴσως ἀκόμα καὶ κτεῖνον ποὺ τὴν κατέχει.

Θὰ τὸ ἤξερε ἀπὸ πείρα αὐτὸ, λογιᾶζω. Μὰ κτεῖνον ποὺ μούκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση, εἶναι ἡ τρυφεράδα τῆς ψυχῆς του, πὼς ἐνώνουνταν τόσο μὲ τὴ φυσικὴ του σκληρότη. Ποτὲ μου δὲν ἀπάντησα παρόμοιαν ἀντίθεση.

Μὰ ἄς γυρίσουμε στὴ στιγμὴ ὅπου ὁ ἀργολάβος στέκεται στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ἐκλείσει λιγάκι τὰ μάτια κι' ἀρχίνησε τὸ τραγοῦδι μὲ φωνὴ τοῦ λάρυγγα, ποὺ δὲν εἴτανε δυσάρεστη, μῶλο ποὺ δὲν εἴταν καὶ πολὺ καθάρια. Ἐπαίξε στὰ χέρια του τὸ ὄργανο ὅπως στριφογυρίζει κανεὶς ἀπόλες τίς μερὶες ἕνα ὁμορφο διαμάντι στὸν ἥλιο· πότε ἄκουγες ἀνάλαφρες καὶ ψιλὲς νότες, σὰ σταλαγματιὰς καθάρου νεροῦ· βροχὴ πέφτανε κοπαδιαστὰ οἱ ἀστραφτε-

ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΟ

Παραμιλάει ἡ ἄρρωστη
Ποῦ δέρμη τήνε ψαίνει
Καὶ λέει, πὼς ἄλλον ἀγαπᾷ
Ἡ ἀρραβωνιασμένη.

Κι ὁ νιὸς ποῦ ὡς τώρα δέρονταν
Κι ὄλο παρακαλοῦσε
Γιὰ τὴν ὕγιάν τῆς ὁμορφῆς
Ποῦ ταῖρι του ἐποθοῦσε,

Νιώθει μαχαῖρι στὴν καρδιά
Κ' ἡ ζήλια του εἶναι τόση,
Ποῦ λέει καὶ μὲ τὸ χέρι του
Νὰ τήνε θανατώσῃ.

ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Μιτυλήνης).

Ε'.

Μιὰ φορὰ εἴταν ἕνα παλληκαρί κ' ἤθελε νὰ πάρῃ μιὰ γυναῖκα ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχῃ δεῖ κανεὶς, οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Ἐπῆρε λοιπὸν μιὰ μικρὴ κοπελλούδα κ' ἔκαμε ἕνα παλάτι καὶ τὴν ἔβαλε μέσα, καὶ τὴν ἀνάθρεψε μοναχὸς του. Ὑστερα τὴ στεφανώθηκε, καὶ ζοῦσαν κομᾶτι καιρὸ πολὺ ὁμορφα. Μιὰ μέρα παγαίνει μιὰ γριὰ καὶ τῆς λέγει· Ὁ κόρη μ', δὲν εἶναι κρῖμα ἔτσι ὁμορφή ποῦ εἶσαι νὰ κάθῃσαι κλεισμένη νὰ μὴ βλέπῃς κόσμον οὔτε νὰ σὲ βλέπῃ κανεὶς; Ἐδῶ ἀντικρυ στὸ δικό σας παλάτι εἶναι ἄλλο ἕνα κ' ἔχει μέσα ἕνα βασιλόπαιδο ποῦ δὲν εἶναι ἡ ὁμορφιά του πούβετα, καὶ θέλει πολὺ νὰ σὲ δῇ, ποῦ ἔκουσε γιὰ τὴ μορφὴ σου. Ἐβγα, καημένη, νὰ σὲ δῇ. Πὼς νὰ βγῶ, λέγει ἡ κοπέλλα, ποῦ δὲν ἔχει ἀπὸ κεῖ παναθύρι, κι ὁ ἀντρας μου δὲν ἀφίνει νὰ μὲ δῇ κανεὶς. Ἐγὼ, κόρη μ', λέγει ἡ γριὰ, νὰ σὲ πῶ τί νὰ κάνῃς. Ἀπ' τὸ δικό σου τὸ παλάτι ὡς τὸ δικό του ν' ἀνοίξουμε ἕνα λαγοῦμι νὰ μπαίνῃς μέσα καὶ

νὰ βγαίνῃς ἴσια μέσα στὸν ὄντα του. Καλὰ λέγει, εἶπε ἡ κοπέλλα. Πιάνουν λοιπὸν μαστόροι, κάνουν τὸ λαγοῦμι κρυφὰ ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς, ἔμπαινε αὐτὴ μέσα, ἐπήγαγε στοῦ παλληκαριοῦ τὸν ὄντα, ἵτῃν ἔβλεπε αὐτὸς καὶ θαμάζε τὴ μορφὴ τῆς. Ἀγάλια γάλια τᾶσιαζαν μαζί, καὶ συμφωνῶσαν νὰ στεφανωθοῦν καὶ νὰ φύγουν ἀπ' τὴ χώρα ἐκεῖνη. Ἀρχισε λοιπὸν ὁ γάμος, κ' ἡ νύφη ἐπήγαγε ἀπ' τὸ λαγοῦμι τίς ὥρες ποῦ ἔλειπε ὁ ἄντρας τῆς, καὶ καθίζε στὸ νυφοστόλι. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἤξερε πὼς θὰ πάγῃ ὁ ἄντρας τῆς στὸ παλάτι, ἔφευγε καὶ βρισκόνταν στὰ παλάτι μέσα. Μιὰ μέρα ἔκουσε ὁ ἀντρας τῆς πὼς παντρεύεται ὁ γείτονας του τὸ βασιλόπαιδο, κ' εἶπε· Ἄς πάγῶ κ' ἐγὼ νὰ δῶ. Σηκώνεται, πηγαίνει, καὶ βλέπει τὴ νύφη μ' ἀπορία. Ἐπειτα τρέχει ξοπίσω στὸ παλάτι νὰ δῇ, εἶναι ἡ γυναῖκα του; Βλέπει αὐτὴ στὸ τόπο καθισμένη· γυρίζει τότε καὶ τῆς λέγει:

Σανταρόζα, Σανταρόζα,
Σὰν τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
Σὰν τὸ κόκκινό σου χεῖλι,
Παίρνει ὁ βασιλὸς γυναῖκα.

Αὐτὴ δὲ μιᾶ. Πάλι πηγαίνει αὐτὸς στὸ γάμο, βλέπει τὴ νύφη, πηγαίνει στὸ δικό του παλάτι, τῆς λέγει τὰ ἴδια, αὐτὴ δὲ μιᾶ. Σὰν τέλειωσε ὁ γάμος ἐπῆρε ὁ γαμπρὸς τὴ νύφη κ' ἔφευγαν μὲ τὸν ἀραμπῆ. Τοὺς κατεβόδωνε ὁ κόσμος, τοὺς κατεβόδωνε κι αὐτὸς μαζί, χωρὶς νὰ ξερῇ πὼς ἡ νύφη εἴταν ἡ γυναῖκα του. Σὰν πῆγε στὸ παλάτι κ' εἶδε πὼς ἔλειπε ἡ γυναῖκα του, τότε τὰ κατὰλαξε κ' ἔκλαιγε καὶ δέρονταν καὶ μετάνοιωνε ποῦ τὴν εἶχε κλεισμένη ὅσο ποῦ μαύρισε τὸ ματι τῆς καὶ τοῦ τᾶφτιαξε ὅλα κτεῖνα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζιὴν ποῦ ἀνακάλυψε τὸ
«Μυστικὸ τῆς Ζωῆς»).

Πόλος, Ζωὴ καὶ Θάνατος,
καὶ Δογικὴ καὶ Τρεῖλλα
κι ἀπὸ τὸν Πόλο ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφή κανέλλα.

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΔΗΣ

ρὲς καὶ λεπτὲς μελωδίες, καὶ οἱ μεγάλωπρες νότες τοῦ ὄργανου. Κατόπι σταματοῦσε καὶ ὕστερ' ἀπὸ μικρὲς πάουσες, ποὺ μάλιστα τοῦδιναν καιρὸ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του, ξανάρχιζε μὲ τόση γοργότη ποῦ τὴν ψυχὴ σου τὴν ἔχανες.

Ἐκανε ντιλετάντη θὰ τὸν συνέπαιρνε μιὰ τέτοια φωνή, μὰ ἕνας Γερμανὸς θὰ τὴν ἔβρισκε ἀνυπόφερτη.

Ἐῖτανε τενόρος ἀλαφρὸς, ἕνας *tenore di gracia* ρούσσικης. Χρωμάτιζε τόσο πολὺ καὶ τὴν ἐστόλιζε μὲ τόση τρελλὰ γκρουπέττα τὴ ρομάντσα, ποῦ τοῦ κάκου πάσκιζα νὰ καταλάβω τί λέει· ξεχώρισα ὁμῶς αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Μιὰν ἔκρη γῆς θὰ νὰ δουλέψω
Γιὰ τὴν ἀγάπη μας, πουλί μου,
Καὶ λουλουδάκια θὰ φυτέψω
Γιὰ τὰ μαλλάνια σου, πουλί μου.

Ὁ ἀργολάβος ἤξερε καλὰ πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἀνθρώπους ποὺ ξέρουνε, καὶ γιὰ τοῦτο ἔβαν ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ ἀκροατήριον. Καὶ τὸ πέτυχε τέλεια ὄντας, σὲ μιὰ σάλα ψηλὴ, ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ βαρύτονου στὴ φωνὴ τοῦ τενόρου. Ὁ Ντίκνης-Ἀφέντης καὶ ὁ Ὀμπάλτωνης δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν καὶ ξεφώνησαν μὲ θαυμασμό.

— Ἀίντε! ἀκόμα ὑψηλότερα, παλληκαρὸ μου δὸς του!

Ὁ Νικόλας καθισμένος μπρὸς στὴν μπρυγκά του, κουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ τρόπο φχαριστημένου ἀνθρώπου. Ὁ Ὀμπάλτωνης βᾶσταγε τὸ χρόνο κι' ἐκουνούσε νανουριστὰ τοὺς ὄμους του.

Ἐσθαρρεμένος ὁ βιρτουόζος ἔβγαλ' ἕνα κυματίσμα, σπαρμένο μὲ τρελλὰ, λαρυγγισμούς. Ἐῖταν ἕνας καταρράχτης ἀπὸ διαμαντέιους ἤχους ὅσο μὲ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐξαντλημένος, ἔριξε τὸ κεφάλι πίσω βγάζοντας μιὰ στερεὴ φωνή. Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ἀποκρίθηκε μὲ χεροκροτήματα, συνεπαρμένο. Ὁ Ὀμπάλτωνης χούμψε στὸ λαιμὸ του καὶ τὰ μακροῦλὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα του τότε περικυλώσανε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πνίξουνε τὸν τραγουδιστὰ. Τὰ χοντρόμουτρα τοῦ Νικόλα σκεπάστηκαν ἀπὸ μιὰ παλληκαριοῦ κοκκινάδα καὶ ὁ Γιάκας ἔσκουζεν ὡς ἂν τρελλός.

— Ἀ! Ὁ παλληκαρὸς! Τραγοῦδι μιὰ φορὰ!
Ὁ γείτονας μου, ὁ κουρελιάρης χωριάτης, χτύπησε τὸ τραπέζι μὲ τὴ γροθιά του λέγοντας:

— Μωρ' τραγοῦδι π' ἀνάθεμα τὸ γονιὸ του!
Κι' ἔφτυσε καταγῆς.

— Πὼς μᾶς καλοκάριδες, ἔσκουζε πάντα ὁ Ὀμπάλτωνης, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀκόμα λεύτερον τὸν